

Svar på Spørgsmål

1. Det er blevet bemærket at USA efter d. 11. september, handler uden at vende tilbage til FN, hvilket har fået nogle iagttagere til at sige, at USA overvejer en ny udformning af den internationale organisation (FN). Efter USA's aggression mod og besættelse af Irak, blev en interesse bemærket for FN, og tilmed en insisteren på at opnå en udstedelse af resolutionsforslag, så den fik udstedt resolution nr. 1483 som legitimerer dens besættelse, og ved at udsende en udsending til FN. I dag ser vi at USA fremsætter et nyt resolutionsforslag, for at gennemføre en beslutning som skal legitimere styre-rådet og udvide FN's beføjelser. Betyder dette at USA er vendt tilbage til FN som et skalkeskjul for dens handlinger, som den gjorde før i tiden, eller er dens tilbagevenden til FN blot midlertidig pga. dens krise i Irak? Og er dens politiske linie stadig den samme: et forsøg på en ny udformning af FN?

Svar: Det er rigtigt hvad du siger, om at USA bruger FN som et skalkeskjul for dens fjendske planer i international politik, og at den efter 11. sep. svækkede FN's rolle, og den begyndte at opføre sig med udgangspunkt i den stærkes politik. Den der følger efter er velkommen, og den der ikke følger med er den ligeglåd med. Den blev ramt af en arrogance til den grad at et antal af dens tidligere allierede anså den som stridpart i mange af de internationale sager, militært, politisk og økonomisk. Nogle af dens allierede fremviste et højlydt fjendskab i relative grader i forhold til deres respektive styrke og svagheder, som det kom til udtryk i Irak-sagen fra Frankrig og Tysklands side. Andre fulgte efter i det åbenlyse, for at være med i begivenhedernes gang, for at opnå en del af fordelene, mens der samtidigt arbejdes for at skabe vanskeligheder for den amerikanske politik, som f.eks. England.

Den der fordyber sig i USA's fremsættelse af Irak-sagen til FN vil se at USA ikke fremsætter sagen for at give FN en aktiv rolle, tværtimod bliver sagen fremsat for at få FN til at acceptere hvad den udføre i praksis uden at involvere den internationale organisation i en hvilken som helst vital interesse i Irak. Eksempelvis er dette forslag som den vil fremsætte til afstemning, fokuseret på "legitimering" af styre rådet og udvidelse af FN's tjenesteydelser, og omhandler ikke spørgsmålet relateret til magten, ressourcerne og indflydelsen. Denne fremsættelse omhandler ikke, at den vil involvere andre stater sammen med den, for at de kan dele magten, ressourcerne og indflydelsen, tværtimod kontakter den selvstændigt de stater, som den ønsker at få med under dens ledelse og organisering, og ikke under FN's ledelse, for at disse lande kan hjælpe USA, med at bære dele af den sikkerhedsmæssige byrde, til den grad at den er begyndt at involvere Nato, som USA leder for at bære de sikkerhedsmæssige byrder, som det var tilfældet i Afghanistan. Alt dette for at den alene vedbliver med at kontrollere de eksisterende militære styrker, hegemoni, ressourcerne og indflydelsen. Dvs. at USA stadig kontrollerer de vitale og følsomme sager, uden om FN. Der skete et "kup" i forholdet mellem USA og den internationale organisation, og det er ikke forventet at USA giver den internationale organisation en aktiv rolle i den internationale politik, med mindre det er med en ny udformning og nye forhold som styrer organisationen. I tilfælde af, at den internationale situation ændres, og der opstår en stat som kan konkurrere med USA om dens position, vil det være muligt at USA vender tilbage til FN, for at tiltrække staterne omkring sig selv, for at de kan stå imod den konkurrerende stat, hvis den da på dette tidspunkt kan dette.

Hvad angår at USA er i krise, så er den virkeligt i krise. USA troede at det var en let sag at invadere Irak, ved at støtte sig op ad dens agenter, indenrigs og udenrigs, og støttede sig op ad folks had til det tidligere regimes tyranni, men USA glemte at islam lever meget dybt i muslimerne, og at islam ikke kan sameksistere med kufers herredømme over muslimerne, men at deres islam bevæger dem, specielt under kriser, som det skete under korstogene og tatarerne. På denne måde blev USA og dens allierede overrasket i en sag, som de ikke planlagde ordentligt. USA's krise ville have været dybere og slemmere, hvis det ikke var fordi at der eksisterer nogen til at lempe krisen og dens tunge byrde på den amerikanske besættelse, ligesom eksistensen af dem der samarbejder med besætterne, såsom styre-rådet, som de selv skabte og deres følger, heriblandt dem som har solgt deres deen for en ringe pris. Lempelsen skyldtes ligeledes den elendige internationale tilstand, som førte til at stater - som var stormagter - tillod sig selv ydmygelsen, ved at acceptere "legitimitet" for den amerikanske besættelse. USA skaber hændelsen, for derefter at staterne i sikkerhedsrådet accepterer hvad USA ønsker.

2. Der blev bragt nogle rapporter i medierne om at formålet med forbudet mod at offentliggøre 28 sider af kongressens rapport vedr. begivenhederne d. 11. sep., er at det skal fungere som et sværd rettet mod Saudi

Arabiens leder, ved at bilde dem ind at der er farlige oplysninger der vedrører dem, derfor skal de udføre hvad USA ønsker, af involvering af de amerikanske efterretningstjenester dybt inde i landet, og bekæmpelsen af terror, og konfiskere pengene som tilhører de organisationer som de påstår, er mistænkelige. Ligeledes skal de ændre uddannelsespensumet, så det stemmer overens med USA's ønsker, og forbyde imamerne mod den "påvirkende" tale mod kuffar. Formålet er yderligere at de amerikanske selskaber vedbliver med at kontrollere den største del af olie- og gasinvesteringer, så hvis Saudi Arabiens regenter afviser eller er tilbageholdne med dette, vil de true dem med offentliggørelsen af det skjulte. Er dette rigtigt?

Svar: Denne opfattelse er tænkelig, dog usandsynlig. Dette skyldes at USA ikke har behov for dette presmiddel mod "Saudi Arabien" for realiseringen af dens interesser. Da dens interesser ikke lider skade i Saudi Arabien, tværtimod er de i vækst, både før og efter 11. sep. Hvad truslen mod Saudi Arabien angår, om at de fleste af dem som udførte angrebet d. 11. sep. er saudiarabere, så er det tidligere blevet gentaget af de amerikanske politikere og medier. Ligeledes er ophævelsen af støtten til organisationerne og konfiskeringen af deres penge, noget der vedvarende har foregået siden 11. sep.

Hvad uddannelsespensumet angår, ved man ikke hvor man skal starte, siden at det er en sag som implementeres åbent og ikke skjult, da USA officielt har fremsendt specifikke ønsker (påbud) om de mest fremtrædende ændringer af pensumet. Dette blev nævnt af Mohammad Hasanein Haikal i et månedligt tv interview, for et år siden på den egyptiske kanal "Dream". De amerikanske medier rettede hårde angreb mod den saudiarabiske regering om skolerne og uddannelsespensumet. Den specialiserede amerikanske organisation "Rand" offentliggjorde, for ca. et år siden, et omfattende studie af den amerikanske stillingstagen over for Saudi Arabien herom. Saudi Arabien imødekom dette og påbegyndte arbejdet. Den saudiarabiske avis "Ukad" offentliggjorde d. 03-07-2003, at den saudiarabiske undervisningsminister dr. Mohammad Ahmad Rachid sagde: "Udviklingen af pensumet er en vedvarende proces, som foregår igennem det pædagogiske udviklingsagentur". Ministeriets fuldmægtige udtalte: "Vi har lagt en ny liste, som indeholder de ting som skal tilføjes til uddannelsespensumet, heriblandt freden".

Ligeledes med hensyn til spørgsmålet om moskeernes imamer, så blev deres tilstand ordnet før Kongressens rapport udkom den 24.7.2003, hvor nyhederne i slutningen af juni 2003 omtalte nyheden om afsættelsen af mere end 1000 da'wah-aktivister, moské-imamer og foredragsholdere (khatib). Avisen Al-Hayat nævnte at antallet er nået op på 1471. Regeringen fremlagde som berettigelse disse afsættelser med det påskud at de skal forberedes til at være moderate og til at afvise ekstremismen. Ministeren for de islamiske anliggender, Sheikh Salih bin Abdel-Aziz Al al-Sheikh, udtalte – ifølge al-Hayat avisen den 19.2.2003: "Det ikke er tilladt for en khatib at forvandle khutba (dvs. oplæg i moskeerne) til en platform for bagvaskelse af personer, stater og vilkår".

Det vi opfatter som højst sandsynligt er at disse 28 sider er blevet forbudt at offentliggøre, fordi de indbefatter spørgsmål, der giver selve den amerikanske administration vanskeligheder, hvad angår afsløringen af den rolle som den selv spillede i forbindelse med begivenhederne den 11. september og hvad derefter fulgte. Dette skyldes, at der findes ubesvarede spørgsmål, som stadig omgives af uklarhed, og som omtales iblandt politikkerne og de intellektuelle, i skrift og tale, især i USA. Disse spørgsmål vedrører sikkerhedsinstitutionernes og efterretningstjenesternes manglende opfølgning af informationer, som de fik underretning om, og som varslede truende og forventede begivenheder. Derudover vedrører disse spørgsmål, hvorledes de avancerede forsvarsudstyr ikke kunne hindre de fly, som eksploderede, til trods for at eksplosionerne hændte med efterfølgende fly. Hvis det første fly skulle være en overraskelse, hvorledes kan så det andet være det, medens der var tid nok til at hindre overraskelsen? Specielt når disse fløj i følsomme områder. Ligeledes vedrører spørgsmålene det, som nogle firmaer, der er knyttet til Bush's familie og højtstående embedsmænd i hans administration, specielt forsvarsministeriet, foretog af insiderhandler lige før begivenhederne. Det samme gælder sagen om anthrax, som udbredte sig på en bemærkelsesværdig måde efter begivenhederne den 11. september.

Svarene på disse og lignende er højst sandsynligt det, der gemmer sig i de 28 sider, og ifald der gives tilladelse til offentliggørelsen af disse, så vil de "skandalisere" den rolle, som den amerikanske administration spillede.

Bush har antydnet noget i den retning gennem hans udtalelser den 28.7.2003, idet han sagde: "Afsløring af disse sider vil afsløre vores kilder og arbejdsmetoder".

3. Af og til skærpes den spændte tone og trusler mellem USA og Nordkorea. Kan det så forventes at USA gennemfører Bush's erklærede politik (forebyggende angreb) for dermed at lamme Nordkoreas atomare

ressourcer, som den gjorde med Irak, især at Nordkorea er i besiddelse af atomare ressourcer, der er mere udviklede end Iraks?

Svaret: Realiteten af Nordkorea-spørgsmålet er forskelligt fra Irak i forhold til hvad den amerikanske politik påkræver. USA's politik mod Irak påkrævede at Irak udgør et effektivt center for den amerikanske politik, hvilket vil sige en region alene for USA's indflydelse og hegemoni, både hvad angår olieinteresser og kontrollen med regionen. Derfor handlede USA, selv mens sagen var forelagt FN; USA ignorerede klart FN og erklærede at den alene ville tage sig af sagen, hvad enten den internationale organisation gav samtykke hertil eller ej. Selv dem, der deltog med USA, eller som USA lod deltage, såsom Storbritannien, vidste at USA tilsigtede herredømmet alene. Det eneste, som fik Storbritannien til at deltage heri, var det "sentimentale" forhold til regionen og sin gamle arv i håb om at bevare noget heraf, og dens interesse i at være inden for begivenhedernes gang. Udover dette forsøger Storbritannien – med sin sædvanlige snuhed – at irritere og skabe forvirring i den amerikanske politik i regionen.

Konklusionen er at USA's syn på Irak består i at Irak alene skal have herredømmet over, indflydelsen i og kontrollen over Irak, herunder dens rigdomme. Hvad Nordkorea angår, så anskuer USA ikke denne for at gøre den til sin interessesfære, men ønsker at forvandle den til en magt, der beskæftiger dens nabolande. USA ønsker derigennem at skabe en konflikt for nabolandene, hvor USA i bedste fald fungerer heri som dommer.

USA's faste politik i denne region består i at omringe Kina med stærke stater, der holder denne beskæftiget med sig selv, for således at Kina ikke rivaliserer om indflydelse. Hvis USA havde muligheden, ville den ikke tøve med at forene Korea, som det var tilfældet med Vietnam.

Som følge deraf accepterede USA, der selv stod bag at opildne Korea-spørgsmålet, ikke en gensidig drøftelse (dvs. alene mellem USA og Nordkorea) af spørgsmålet med Nordkorea. USA forblev derimod opsat på at inddrage de indflydelsesrige lande i regionen (Rusland, Kina, Japan og Sydkorea) ud over USA og Nordkorea.

Således er det højst sandsynligt at USA ikke anvender det "forebyggende angreb" mod Nordkorea, men vil derimod beholde drøftelserne omkring Korea-spørgsmålet kørende imellem de seks lande for dermed at Korea-spørgsmålet bliver nabolandenes problem og ikke USA's problem.

12. Jumada 2. 1424 e.H.

14.08.2003 e.Kr.